

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 25/12
V Lucemburku dne 15. března 2012

Rozsudek ve věci C-135/10
Società Consortile Fonografici (SCF) v. Marco Del Corso

Jednání zubního lékaře, který bezplatně šíří zvukové záznamy ve své soukromé ordinaci, není „sdělováním veřejnosti“ ve smyslu unijního práva

Takové šíření tudíž nezakládá právo výrobců zvukových záznamů na odměnu.

Unijní právo¹ členským státům ukládá, aby ve svých právních předpisech zajistily existenci práva výrobců zvukových záznamů vydaných k obchodním účelům na jedinou spravedlivou odměnu odváděnou uživatelem těchto zvukových záznamů za rozhlasové nebo televizní vysílání nebo jakékoli sdělování veřejnosti.

Kromě toho jsou práva duševního vlastnictví chráněna rovněž mezinárodním právem, zejména Dohodou o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví² („Dohoda TRIPS“), Smlouvou Světové organizace duševního vlastnictví o výkonech výkonných umělců a o zvukových záznamech³ („Smlouva WPPT“) a Mezinárodní úmluvou o ochraně výkonných umělců, výrobců zvukových záznamů a rozhlasových a televizních organizací⁴ („Římská úmluva“).

Società Consortile Fonografici („SCF“) zajišťuje v Itálii i mimo území Itálie činnosti zvané „collecting“ jakožto subjekt pověřený správou práv sdružených výrobců zvukových záznamů, a výběrem a rozdělováním souvisejících poplatků.

V rámci výkonu své činnosti jako pověřeného subjektu zahájila SCF jednání se Sdružením italských zubních lékařů (Associazione Nazionale Dentisti Italiani) za účelem uzavření kolektivní smlouvy týkající se stanovení spravedlivé odměny za jakékoli „sdělování“ zvukových záznamů „veřejnosti“, včetně sdělování veřejnosti, k němuž dochází v obchodních prostorách svobodných povolání. Jelikož tato jednání nevedla k žádnému výsledku, podala SCF proti M. Del Corsovi u italských soudů žalobu na určení, že ve své soukromé zubní ordinaci v Turíně šířil jako hudební kulisu zvukové záznamy, které jsou předmětem ochrany, a že takové jednání podléhá úhradě spravedlivé odměny.

Podstatou otázky, kterou Corte d'appello di Torino (Odvolací soud v Turíně, Itálie), jemuž byl spor předložen, položil Soudnímu dvoru, je, zda jsou Římská úmluva, Dohoda TRIPS a Smlouva WPPT bezprostředně použitelné v unijním právním řádu a zda se jich mohou jednotlivci přímo dovolávat.

¹ Směrnice Rady 92/100/EHS ze dne 19. listopadu 1992 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem (Úř. věst. L 346, s. 61; Zvl. vyd. 17/01, s. 120). Tato směrnice, platná v době rozhodné z hlediska skutkového stavu, byla kodifikována a zrušena směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2006/115/ES ze dne 12. prosince 2006 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem (Úř. věst. L 376, s. 28). Posledně uvedená směrnice vstoupila v platnost dne 16. ledna 2007.

² Dohoda o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví, která je přílohou 1 C k Dohodě o zřízení Světové obchodní organizace (WTO) podepsané v Marrákeši dne 15. dubna 1994 a schválené rozhodnutím Rady 94/800/ES ze dne 22. prosince 1994 o uzavření dohod jménem Evropského společenství s ohledem na oblasti, které jsou v jeho pravomoci, v rámci Uruguayského kola mnohostranných jednání (Úř. věst. L 336, s. 1; Zvl. vyd. 11/21, s. 80).

³ Světová organizace duševního vlastnictví (WIPO) přijala v Ženevě dne 20. prosince 1996 Smlouvu WIPO o výkonech výkonných umělců a o zvukových záznamech, jakož i Smlouvu WIPO o právu autorském. Obě tyto Smlouvy byly schváleny jménem Evropského společenství rozhodnutím Rady 2000/278/ES ze dne 16. března 2000 (Úř. věst. L 89, s. 6; Zvl. vyd. 11/33, s. 208).

⁴ Mezinárodní úmluva o ochraně výkonných umělců, výrobců zvukových záznamů a rozhlasových a televizních organizací uzavřená v Římě dne 26. října 1961. Evropská unie není na rozdíl od všech členských států Unie s výjimkou Republiky Malta stranou této Úmluvy.

Dále položil předkládající soud otázku, zda je pojem „sdělování veřejnosti“ obsažený v těchto mezinárodních smlouvách shodný s daným pojmem uvedeným v unijním právu a zda zahrnuje bezplatné šíření zvukových záznamů v zubní ordinaci.

Ve svém dnešním rozsudku Soudní dvůr nejprve uvedl, že Dohoda TRIPS a Smlouva WPPT byly podepsány a schváleny Uníí, a že jsou v důsledku toho nedílnou součástí unijního právního řádu. Ve vztahu k Římské úmluvě uvedl, že ačkoli tato Úmluva není součástí unijního právního řádu, přesto vyvolává v Unii nepřímé účinky vzhledem k tomu, že Unie je povinna neklást překážky závazkům, které mají členské státy podle této Úmluvy.

Soudní dvůr nicméně konstatoval, že jednotlivci se nemohou této Úmluvy, ale ani Dohody TRIP či Smlouvy WPPT přímo dovolávat.

Mimoto Soudní dvůr uvedl, že pojem „sdělování veřejnosti“ stanovený v unijním právu musí být vykládán ve světle odpovídajících pojmů obsažených v těchto mezinárodních smlouvách a takovým způsobem, aby s nimi byl i nadále v souladu.

Dále Soudní dvůr odpověděl na otázku, zda se pojem „sdělování veřejnosti“ vztahuje na bezplatné šíření zvukových záznamů v soukromé zubní ordinaci. V tomto ohledu Soudní dvůr upřesnil, že je třeba zvážit situaci každého uživatele, jakož i veškerých osob, jimž tento uživatel sdělí chráněné zvukové záznamy. V tomto kontextu je důležité přihlížet k několika doplňujícím kritériím, která nejsou samostatné povahy a navzájem spolu souvisí.

Mezi tato kritéria zaprvé v souladu s judikaturou Soudního dvora náleží nevyhnutelná úloha **uživatele**. Jednání tohoto uživatele totiž představuje sdělení, pokud tento uživatel při plné znalosti důsledků svého jednání zprostředkuje svým zákazníkům přístup k rozhlasovému nebo televiznímu vysílání obsahujícímu chráněné dílo. Zadruhé Soudní dvůr upřesnil některé znaky, které jsou vlastní **pojmu „veřejnost“**. „Veřejnost“ tak musí být tvořena **blíže neurčeným počtem** potenciálních posluchačů a **dosti vysokým počtem osob**. Zatřetí Soudní dvůr rozhodl, že relevantní kritérium představuje rovněž **výdělečná povaha „sdělování veřejnosti“**. Je tedy třeba vycházet z toho, že veřejností, které je sdělení určeno, je jednak cílová veřejnost určená uživatelem, a jednak veřejnost tím či oním způsobem vnímavá vůči jeho sdělení, a nikoli náhodně „zachycená“.

Na základě těchto kritérií Soudní dvůr rozhodl, že jednání zubního lékaře, který ve své soukromé ordinaci bezplatně pro své pacienty nezávisle na jejich vůli šíří zvukové záznamy, není „sdělováním veřejnosti“ ve smyslu unijního práva.

Přestože takový zubní lékař zprostředkuje šíření zvukových záznamů vědomě, tvoří jeho pacienti obvykle skupinu osob, jejíž složení je převážně stabilní, tedy představují **určenou skupinu potenciálních posluchačů** a nejedná se o „obecné zpřístupnění“. Pokud jde o počet osob, kterým je tentýž šířený zvukový záznam zpřístupněn k poslechu zubním lékařem, Soudní dvůr konstatoval, že v případě pacientů zubního lékaře **se jedná o malý, či dokonce nepatrný počet osob**, jelikož okruh osob současně přítomných v jeho ordinaci je zpravidla velmi omezený. Mimoto, i když se pacienti střídají, nic to nemění na tom, že tito pacienti ordinaci navštěvují postupně a zpravidla nejsou posluchači týchž zvukových záznamů, zejména zvukových záznamů vysílaných rozhlasem nebo televizí. Takové šíření konečně **není výdělečné povahy**. Pacienti zubního lékaře totiž navštěvují soukromou zubní ordinaci pouze s tím cílem, aby se jim dostalo péče, přičemž šíření zvukových záznamů k poskytování zubní péče inherentně nepatří. Jejich přístup k některým zvukovým záznamům je pouze nahodilý a nezávislý na jejich přání, závisí na okamžiku jejich příchodu do ordinace a délce jejich čekání, jakož i na povaze ošetření, které jim je poskytnuto. Za těchto podmínek nelze předpokládat, že by obvyklí pacienti zubního lékaře byli k dotčenému šíření vnímaví.

Takové šíření tudíž nezakládá právo výrobců zvukových záznamů na odměnu.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z vyhlášení rozsudku je dostupný na [Europe by Satellite](#) ☎ (+32) 2 2964106